

1.
Djävulen.

En gång hade far varit av, och han hade en korg med sig. När han kom till ett led, så stod där en vit häst, och han slog till den med en träpp, men den brast. Sen slog han med den biten han hade i handen, men det gick inte. Då tog han den andra biten, och så sa han: "Antingen det är Gud eller Fan, så skall jag igenom." Och då flyttade han sig två steg, så han kunde komma igenom. Och det var nog ingen annan än den onde djävul.

Den dag hade far varit av på
arbete, och när han gick hem, så såg
han ingenting, men det var något som
var honom. När han kom till 'Klöver', så
sa han: "Ni kunde vara på't kongen med,
så jag hade sluppit att gå tillbaka."

Stogsmannan.

Jöns Quarsson fick gå en luf
natt i mensalmarken. Och det var stes-
man, som förvillade honom. Han var
vid vägen många gånger, men han kunde
inte känna det igen.

Bl.
Bräcke led

Bräcke-Nöby

1931

4.
Uppm. K. Lin Jansson
Vullåsa

Ber. Hanne Mattson
Näckern. 7. 1850 i Bygd

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3139

Ola Sönassons hustru skulle gå till Ola Sönasson, som var i Sjöhejan. Och när hon kom vid sjön, så mötte hon en karl, som hon tyckte var Ola. De satte sig och pratade, och hon skulle möta honom senare. När Ola kom hem, såände hon inte igen honom, utan hon ville bara gå och möta Ola, och de måste hålla hemma. Dagen efter gick Ola till Pål i Backeryd (= Backaryd), och han sa, att de skulle hålla hemma i nio dagar, för annars föge näcken hemma. Se hon var i grossens då. — Den blev hon riktigt igen.

Fonken.

3139

Då nere i kvarnen påstod de,
att det var en font. Klokan vis en lö-
dagkväll släcktes lampan i kvarnen, och
mjölnaren lände igen. Men det släcktes om-
igen. "Jaså, du vill inte ha lant längre," sa
han. "ja, då släcker vi." det var fonten det.

Min far var ute en kväll och
skulle skrämma hävarna på slottet,
och han hade tagit en vit skjorta på sig.
Men när han kom upp på slottet, så fick
han sig en luring*) så han svimmade av.
Och sen var han sjuk i många dagar.

*) luring = örfil.

Gluffsoen.

3139

Det var en som skulle till kyrkan
juladagsmorgon. Han bodde i en stensluga.
Och när han kom ut, kom en så och sprang
mellan benen på honom. Och hon var så
så han räckte inte till jorden med fötterna
på någon sida. När han kom förbi försök
pade han: "Hålls hen, att den onde tog mig!"

Folkmedicin.

3139

Måla för dödsmanusmod.

Pojken gick och väglade och tydde inte
åta. Så var det en som hette Jöse, och jag
sa till Sven: "Jag pojken och gå till Jöse med
honon!" Och Jöse han måla pojken från led
till led med en tråd. Sen skulle man binda
den tråden om livet på pojken, och då skulle
han ha den i tre dagar. Pojken blev så matt,
så han kunde knappt gå. Sen blev han bättre
och kunde gå i skolan. Då skulle Jöse må-
la honon omigen, och då hade tråden kor-
tat sig.

Slugga för sennebråk.

Jag fick ord i knäet, när jag var i Hälmsa. Då var det en som sa till mig: "Gå till mor, innan solen går upp, så kan hon lugga för sennebråk". Det gjorde jag. Och jag skulle sitta och hålla knäet över en tröskel. Hon lade rhespäner om kors på knäet och så luggade hon med en annan spåna. Och hon gjorde likadant tre gånger och för var gång fände hon spånarna och sa: "Jag luggar!" - "Vad luggar du för?" skulle jag säga. - "För sennebråk." - Det skulle vara vid en tröskel vid en dörrkorsning.

3139

Blåsa för ålvabläst.

Om det slog upp blåsor, som om
en nållat sig, så var det ålvabläst, och då
skulle de ha nio nållstreckar och blåsa
genom, först den ena och sen den andra.
Det var blåsa för ålvabläst det.

Upplysningar om meddelarinnan.

Johanna Karlsson, f. Sornsson, Råby, Bräkne-Hoby.
Född den 28 sept. 1850 i Råby socken, Blekinge.
Har bott i Bräkne-Hoby i 60 år.
Gift med snickare Sven Karlsson i Råby.

Mor Hanna har tagit hand om många föräldralösa
barn och fostrat upp. "Och just vi var så efterfat-
liga från början, så har det ändå alltid räckt till",
säger hon själva.